

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Herren Nilsson*
 Härad: *Västra Göinge* Adress: *Slättarna box 231.*
 Socken: *Stoby* Berättat av: _____
 Uppteckningsår: *1945* Född år *1877* i *Stärkinds församling*

Minnes Märken i Göinge.

När vi går här i göingebyggdens skogar kommer vi på odlings-
 söar. Det är ej de odlingsrös eller plåsen från senare tidens torpare lyckor
 för kring dem fanns rester av stengårdsmurar ^{lyckorna} som vara kringgårdade med breda
 stensmurar, som de brutit upp på den odlade jorden, för att fräda grunden för deras
 husdjur, och de av bondens kreatur som på hemmarna gick på bete i skogen. Detta
 jag vill beskriva är de många odlingsrös påträffade här och var långt ut i
 skogarna, där dem ej är tillstyrmelse eller några rester efter beplåtser i närheten.
 Till en tanke vill man komma att innan vattenståndet sjunkit undan i de
 lägre samt markerna och utdikningen av dessa marker på orjalt, att de odlar
 de högre belägnare platserna. Och på 1600-talet och till in på 1880-talet sveefades
 mycket i skogarna, och odlades mark med hackans och spadans söjning.
 Förstare på detta område vill också påstå att dessa odlingsrös skulle gå tillbaka
 så långt i tiden, som från digerlödens dagar. Men vi har stora stensöar i skogarna
 Skriv endast på denna sida!
 Men dessa äro belägna på höga.-

ACC. N:R M. 9658: 1-27. (s. 23-27 teckn.)

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne* Upptecknat av *Herman Nilsson*
Härad: *V. Göinge* Adress: *Stattens box 231*
Socken: *Stoby* Berättat av: _____
Uppteckningsår: *1945* Född år *1877* i *Skärkinds förs.*

Minnesmärken i Göinge. s. 1-27.

platser. Ett större röse i Stoby socken på Balingstövs
utmarker kallad jättesöser, på en av de högsta punkterna
i skogen, på sommaren 1918 är där uppsatt ett märke för
triangelmätning, utgöres av en massa stenar hopkastade, och
förde ursprungligen upplagt en cirkel av 8 meters diameter
rundad kulle med ihållighet i toppen och samma utseende som
gravhögarne eller rösene i Bohuslän från bronsålders tiden.

En stycke från detta ställe ligger en stenhäll kallad "Kopparskan",
omtalad vid gränsreglering av kyrkostyrelsens sedan på 1200-talet,
under namn av "Kvislebjär" kopp eller stålformig fördjupningar
finnas på stenens ena lodräta sida, och förde uppkommit genom
frostens inverkan på de vattenådror som genomgå berget.

På Göringe åsen på Rönge och Tjånaberga ägor finnas
två sådana rös, ett större och ett mindre, det större benämnes
"Stora rös" ett lika stort stensrös som det ommärkta på Balingstövs
utmarker. Det stora rös har varit undersökt av skatte
Söpare, men som de alltid naturligt skulle söka efter skatter

kom de alltid ut för något, antingen såg de en gärd brinna
i Gulastorps by, som på höjden man såg vidlyftigt ikring,
och då sprang de ifrån röset, och när de kom från den
bit så var eldsviden borta, men sedan vågade de ej gå dit igen.
På många platser finnes stensättningar, vid Skelstorp
en 300 m. från landsvägen mellan Håstveda - Håstebro.
finnas en hel del mer eller mindre fullständiga ringar
bestående i allmänhet av 7-10 i cirkel ställda större stenar,
på platsen kallade domarringar, men torde vara minne
av gravfält. Det berättas att i närheten här av fanns förelom
en offerkälla, dit man kastade mynt, och guldringar och andra
föremål. Utmed samma väg vid Skelstorps by på "Gryta
bjär" är flera bauta stenar en del står seende, och en del mer och
mindre lutande, och fallit till marken. Och en del stenar vid
Kyrkogårdens omrädes och en del om dess omräde, och de äldre omräda
att på förre seklet togs en del av dessa stenar till husgränser.
Och på Kvistelänge ägor finnes flera bauta stenar, och på
nummer 5 i Ballingslövs skog finnes flera sådana

Utmed vägen från Ballingslövs station mot Fårstorp
vid sockengränsen, några meter från vägen är en stor klippa.
Den är av naturen sönderdelad, i klippremmen är ett avstånd
så en person kan stå mellan blocken, och över dem ligger flata
stenar som lats. Den utgör gränspunkt mellan tre församlingar
som stöta samman här. Stoby, Fårstorp och Vankiva.

Oppningen i klippan, som bildar portal, har fått namnet
"Lörrhallen". Över klippan utbreder en vacker ungback sina grenar.
Här skulle dreven mötas, då man anordnade straggång
straggång efter rävar och vargar fordom dags.

En äldre man, något över åttio år, berättade att han varit
med vid flera stora straggångar, där dreven möttes vid
Lörrhallen och då i Fiden var det godt om vilt, och jakten
blev lyckad. Skjutskickligheter bland jägarna var
också god.

Söder om Ballingslövs station börjar landsgränsen och
går nordnordväst till en punkt där Stoby, Vankiva och
Fårstorp socknar sammanträffa; angelägs sidan gränsen

ligger Lösså Hästingberga och därefter Rättelövs ägor. Från den nämnda punkten går gränsen i nordnordöst till Bubbasjön. Ballingstörns gränisar här till Härröd i Farsjöps socken. Därefter går Ballingstörns ägor fram till Lursjön. Från denna sjö till Ballingstörns sjö är den gamla gränsen en annan än den nuvarande. Då den anförda gränsläggningen uppgjordes, hörde den nuvarande lilla byn Tockrups omräde till Ballingstörn; den har sålunda blivit utslutet efter 1800 talens största hälft.

Här uppe i Ballingstörns skogar hade Torparne från byns gårdar sina torpställen, där de utförde sin odlingsbragd. Som man får omlata som ett störrerke i gängen till, som ingen obehant kan ana, som kommer fram här som stenruiner vittnar ^{om} gängen bebyggelse, där på de förut odlade tegarorna, har ljung och buskar hållit invasion. De har först en seg kamp för tillvaron. På 1890 slutade de upp allt efter som de gamla gick bort och samlades till sina fäders kyrkogård. Ingen av barnen stannade kvar.

de äro komma ut i förstoringen landet uti väster har
tagit mot många av Skogs Torparnas ättlingar. Jag var
skolkamrat med många av dessa, man får nu tänka
en sådan kamp dessa barn hade med den långa skolsugen en
halv mil till byn och en halv fjärdingsväg från byn till
Skolan som låg in till gränsen till grannbyn Skjuts Torp.

Jag minns alla de gamle Torparne från mina barnloms dagar
jag tyckte de sågo så gamla ut då om de än inte var mer än
i femtio års åldern.

På nr 9 Då den varande ägaren Anders Jönsson, hans
fader var inflyttad på 1850 från Lärde härad och de som
inflyttade från nämnda härad till göinge benämndes av
ortsborna för "järboa". Han tog några män med sig
som drängar och arbetfolk. Två bröder Sven och Anders
och Mattes. Sven tog sedan ett torp på husbondens ägor,
ett förfallet torp långt uppe på hemmanets skog och där
borjade för honom och hustru en cellaregärning, som varade
mer än ett halvt sekel. Byggnaderna sattes i nödlovligt

i sländ, och jorden sensades så godt som göra lät för sten. Våleliga stengärdsgårdar lades mellan huseborna och skiften. Där lades stengropar med väldiga stenblock, avloppsdiken sattes med sten jorden djupgrävades, han arrenderade jord som han södjade upp i den steniga marken och fick vackra grödor. Han svedjade mark och odlade högg fina bränne om vintern svedjade de kalhuggna områden om sommaren, när svedjebruket på 90-talet upphörde, då började han odla alkibren. Ofta efter som hans ekonomi förbättrades, utnåm om byggdes och bestraturens antal ökades, och han blev i behov av dräng och piga. Jag minns i min barndom han hade 4-5 kor: Stallet ett par grissasuggor, och kunde sälja smågrisar såväl som slaktsvin. Han hade en hel vigård i fruktträdgården, många fruktträd som han planterat där var stora härliga näron str. buntkånor, jelledmonter, sockerpäron m.m. äpplen s.k. kriska där var astrakon, citron, och bärbuskar rikligt med bär. Denna odlingens man fick till sin glädje Hushållningstillskaps sivermedalj för vellarflet.

Först gick hans odlare karriär ur livet. Sven tog sig en husträddare, och hade torpet till han några år efter lade ner sina odlareverktyg och samlades till sina fäders kyrkogård. Men med odlareflit och en god blick i det ekonomiska med ett spar kapital på några tusentals kronor. En femton år efter hans bortgång besökte jag torpet, husen voro nedrivna hans många fruktträd började bli så nedrivna, ingen hade antat hans mantel, Ingen minnesvärd på församlingens kyrkogård var rest öfver denne odlarens fältherse, det är en av de många som gjort stora gärningar i det tysta. Blev ej senare knapast omnämd.

På samma nummer var närmare byn två torp Dale Pettern och Böök de hade mindre torp. Dale Pettern var byggnads ståthackare, och stengårdsläggare, men blev ej någon kapitalist, på det. Ola Svensson hemmanet var två torp. Bergs Svens ett stengt torp hade ko och smädjur, han hade en stor stark dotter som var fadern behjälplig vid stengrävning och skötsel av torpet, och utförde dagsverkeskyldigheterna, som utgjordes av en femti tal.

lagsverke, med kost hos husbonden. Det mindre torpet beboddes
av en Torpare benämnd "baggen" han hade en Torplycka med ej några
männovärda ibland en hushållsgris, han var byggdens grundläggare
vid husbygge, stensprängare huset var en backstuga som var de
vanliga bostäderna bland den tidens fattiga befolkning.

På nr 3-4 upp i skogen vid Nadsjöns: den sjön som de gamle
sade där hade sjunkit en större gård till och med vilte sägen
omtala att det var ett slott, som sjunkit där, och en gammal
fiskare om talade att vid vissa tider i sommarens soliga dagar
kunde de se tornspiran sticka upp över vatnet, men tillade
han, där är inte alla som kan få se den utan de som är födda
en söndag, och därställt med dem också, godt om fiska var där
i sjön, men fick de en gädda som hade stubbig sjäns, så
skulle släppa den igen, en fiskare hade fått en sådan gädda
på fångst, och när han var på hemväg, skrek där en röst
från sjön, stubbsjans skall hem igen, och gäddan försvann från
fiskbunten, det var fiskare Hallengrens berättelse, denna
fiskare dog i min barndom 1887.

Vid denna sjö ligger ett ^{Torp} som ägdes av Torparen Sven Gustavsson, frostländ mark, och stäniga tegar på den högre belägna marken, han skulle göra hundra dagsverke, 70 mans, 30 kvinns dagsverke, han hade en ko, svin och får. Kvinnan var byggsdens ilakvinna, hon hade blodiglar på vattenflaskor som hon tog i vallengöl, de hon hade vid teke hjälp vid blodstockningar, hon var mycket antitad med sina iglar. Till och med de som vid tandvärk vid blodstockning låta iglarna bita sig fast inno i munnen på tandötlet och säga ut blodstockningarna. Mannen benämndes "Söde Sven" och hans hustru hon hette Johanna, och det Söde Svens Johanna. Mannen var träskomakare, Ellverkade träskar till sig och sin familj, någon annan avgång på den hade han inte nödvärst, för de sade att de voro inte goa i brödet "daj feck träjskabrudor au dom."

Uppre mot Fasttorps sockens gräns ligger en gård, den gamle ägaren hette Erik, hans dotter gifte sig med en från Nampiva som hette Hans, sedan benämndes gården Erika Hanses.

Sonen Anton har nu gårdens det är Hansa Anton, på gårdens
ägor var två torpställe och en backstuga utmed Färstorps vägen.
Det ena torpet ägdes av en västgöt, de kallade honom "Tästötten"
han körde jorden med sin ko, även körde till möllan en-
spännare med sin ko, han bodde tillsammans med ett
fruntimmer som han hade barn tillsammans med, de kallade
henne "Hus Gunna Villan", namnet var i den gamla tiden
förvecklade. På det andra torpet bodde en torpare vid
benämningen "På Lassa Vissen". Hans son var bibelspridare
s. k. husbesökare, och söndagsskolledare dog i medeltiden.
Intill Färstorps sockens gräns på Elander Isakssons hemman
låg ett torp, ägaren en husar Turban, med en liten torplycka.
På nr 5 skallad Lassa gården låg på byns utmark
närmast byn tre torpställe. Hallengren en mångsidig man
bodde i en backstuga intill "Hälsjöns backen". Lungen innehöll
ett rum och kök, sammankörde med uthus löga, och fähus,
han var fiskare, jägare, hunddressör, auktionskonare och
också skald författade bröllopspoem m. m.

En noggrann undersökning i kyrkboken var emnämde

M. P. Hallengren född den 2/2 1810 död den 8/3 1882.

Hustrun Hanna Hallengren född den 28/12 1813 död den 27/1 1899. Båda makarne dogo i Lund deras svärson ägde hotellet

Skandinavier i Lund, de vistades varje vinter i Lund och dogo der båda, deras svärson källaremästare Jönsson besto en psavård på Stoly kyrkogård.

Den andre Torparen Peller Svensson hade ett dåligt steninge

torp, men med seg ^{en bra} emne³i för att få foder till för vintern, fick de köla på vägronerna, sommarbetet hade de i skogarna,

men fattigdommen bland Torparna var stor på 1860-talet var här ondt om arbete och dåligt betalt, en och ^{mycket} tombrännare

bedrev otaga handtering, nämnde Torparen hade onödigt ett mindre parti, som han försäde och fick in på några dagars vatten och brä, och hustrun fick in hon också, men många kom ut för samma, full tielen var svår för den arbetande klassen.

Den tredje Torparen var Nils Persson kallad "jirbra Nissen" hade tjänat dräng i Pimpatorpet därav fött namnet.

Hustrun hette Stava, men hon hade ord bland folk att hon var bahr ärlig, hon trade i Hässleholm i en garn och färgeri affär kommit åt en sehel, den hade hon hängt på sig, och slängt sin garnle över den andra, men hon blev ertappad och fick lämna den tillbaka. På n: 5 på Ola Bondestons hemman i Skogen upp vid Färstorpers sockens gräns, var en torpare Per Pask. De gamle berättade att Pask var namnet efter hans far, han hade varit rote soldat, det var mycket tal om hans betenads bonar. Han gick och läste för prästen tog torparskontrakt byggde, städde sig till knekt, gifte sig gjorde "bausel" (barnbys) och allt detta gjorde han på ett år. Så han gjorde skäl för namnet. Men sonen Per blev en duktig torpare, och en duktig hustru hade han, en stuga byggde han i en skogsbacke en backstuga där en stenmur mot backen utgjorde vägg, framsidan av stugan och trä där förstén och dörr hade plåt, ingången till stugan var genom köket, spisen av gråsten mur skorsten, och bakugnen av gråsten, inne rummet var en fämnugn av gjutna järnstycken.

Men senare blev utbytet med spis i rummet, i rummet var matrum.
Såsom för en familj av sju personer, men allt efter som barnen
vuxo till, kom de äldre ut på försiärsarbete, pojkar som
ackippar flickorna som barnpigor, och pojkar som blev senare
när de vuxit till ^{de äldre} flickor blev pigor i landi hemmen. För Rask
Torpställe blev först tillt storre utrymme för djuren de tillbyggde
backstugan intill köket var en dörr till kostället s. k. "fajhuset".
Och i var gemensamt för en del andra djur såsom får, hönsen
hade de inredda burar fästade i taket med utgång till
gård som var av ett utrymme i stänggärdad med långa "safflar"
av hassel eller björk men i flästa fall gick de fritt i skogen.
"micket långsvans" tog sig en och annan pulla till mors stora sorg.
Torparens tillbyggde sitt Torpställe så det var en lång långa utmed
backen, på senare år när barnen voro vuxna byggde de ett
rum intill stugan med ingång och förstuga, denna Torpare
var arbetsam och sparsam, och det var kvinnan som var
också den store hjälpen, om sommaren voro hon och barnen
i skogen och plockade bär, började med smultron s. k. "jörbär"

Sedon som hallon. s.k. himme bär, blå bär var inte i soget de kallades "flyttel" ingen brydde sig om dem, till och med såde de att där inte var något med dem ut åt sommaren, men lingon skulle var och en ha en för lingon kostade 1 kr. fyllde 1.50 då var det storastad, ikring tospet hade de fruktträd de hade tosparen själv planterat och dragit upp vildstammar i och planterat vid huset och hade en fruktträd med äpple såsom sommar äpple, astrakom, en sort som de kallade glasäpple med tunn skal så man kunde ^{se} in i äpplet vintert äpple senetter, samma sort som nu förädlats såsom "Pelle bokap" citron de som inte visste namn på dessa äpple kallade dem "krisbä" till motsatsen de för sötäpple, päron de förste var augusti päron, en större sort buntpäron, berga motter, de kallade dem för "pelle motter" så var där en sorts små päron växt på gamla träd, tossa päron men alltid riktigt, de kallade dem träpäron, de skar dem, delade dem mitt i ty och toskade dem i ugn när de bakat de kallades "köttingar" kokades soppa av dem nyttjades som efterrätt "fäula soppa", en del päron i skogarna som växt upp

Som vildspott kunde vara stora och saftiga, när man bet i dem smakade de goda, men man kunde ^{måga} få med dem genom halsen, de kallade dem "halsa sedare" eller "tre döingar." där behövdes inte mer än tre till döden, för att de fylla rummet de inte dö.

Närmast huset på ett litet område var bär krusbärsbuskar, benämnde sticker där var röda och gula och en större sort gröna, vinbär söda, och gula kallade "resben bär" intill husväggen var ett litet blomsterland, med lavendel och isop, salvia, sk "lupläda" gubba skägg, mörkaktiga, löjtmanshjärta, liggesprunga, m.m. Pär Pask var härlig till lite av varje han band ristkastar och förärad bondmosorna, och försälde barnen band ristkastar på försommaren när björket var "löst" när sauen gick i träden, då barken lossade, men hans poimma omfärdade han var till yflichkeit sparsam, så att om morgonen innan han gick till arbete märkte han brödkakan, så att dit fick hon spåra men inte vidare, vad skulle jag göra när de uppväende barnen kom och ville ha bröd, så när jag bakade tog jag några brödkakor undan till förestående behov.

men en gång hade hon tagit av en av dessa kakor, och den minste pojken Vilhelm, fyra år talade han på kvällen om fadern att han fått av den kakan mor hade gömt på loftet, då blev det skarpt för mor, han var ut hade bröd gömt bröd för mig, hon gick upp på loftet och lög en kaka och visade honom, och sade missummar du dina barn bröd, detta är det jag gjort. Så omtalade mor Pask om sitt livs kamp för brödet. Mor Pask fick en svår sjukdom hon fick Tarm-
useth: "det var blindtarmsinflammation" hon levde en vecka och dog i svåra plågor, till sjukhus ville hon inte, för hon sade skall jag dö, kom jag så väl dö hemma sade hon, Den tiden hade folket en sträck för sjukhus.

Och en tid efter gifte Pask sig igen med en medelålders bondgata, var över sextio år då, och fick barn tillsammans med henne. Och han blev också änkan för andra gång. Sedan han blev äldre övergav han torpet och flyttade till en dotter som varit gift med en småbonde som dött, närde Torpare dog vid nära nittio år.

Det var denna Torparens hårda kamp för brödet, men alltid med ett godt humor, och kvick i ord livad och glad, och alltid ett godt öga till det unga flick/psinet.

På nummer 5 i Skogen var en Torpare i närheten av den förut nämnda. Torparen bodde i en backstuga där en stor stenhall utgjorde gavel i den ena ändan av huset, mannen var gammal i min barndom, han bodde kvastar och tillverkade enckorger hustrun Kamma utförde spånad barnen voro vuxna och kommit från orten, sedan de gamle dött ruttnade träjen ned, nu äro alla de gamle Torparen borta endast stenruiner som minner efter dessa människors kamp från gången Tid.

Men hur var de utslitnas liv på sistone? Jo en bröstlös tillvaro som satte en skamfläck på kommunen. Då de gamle såldes på auktion till den minste bjudande, då ett par gamla skildes åt mannen kunde komma på ett ställe i kommunen, och kvinnan på ett annat håll, och de små oskyldiga barnen som föräldrarna dött ifrån.

profkarna som voro kraftiga blevo en afträdelt handelsvara
mellan bönderna, de fick inte mer än en halv skottid, de togs
i an språk i tidig ålder, på höstens arbete, om sommaren till
vaksprofkar, och ^{ofta} bönerna att passa djuren, och allas pass opp
var der något gjort som ej var tillfreds så hade "röbepaugen"
gjort, och det namnet fick hon många gånger höra i skolan
av de andra barnen, Och de gamle som bodde en backstuga,
kunde få i det högsta som en som person för bromar i månaden,
men en gammal kvinna som bodde i en backstuga på Nämra
Stället i Skogskenken, backstugan hade hon köpt av bonarbetare
Hoberg för 70 kr. Hon hette Pernilla, benämndes Gustavs
Pernilla, när hon inte kunde förtjåna fullt till sitt upphålle,
gick hon till fattigvårdsnämnden och begärde hjälp, och fick
sina modiga 2 kr i månaden, och så spann hon garn, och
sluckade hon strumpor, Och gick bud till den kloke mannen
Anders Håksson i Vågå i Hallaryds socken, han antillades bland
annogen för sjukdommar, okulla fall att släcka fram Juvvolls
m m. Då vid sådana bud fick reskost, och fick i flästa fall

övermatta i Vägla och där fick hon mat och logi frött, som han
sade det är dig väl ummat. hennes ord. Sedan åldern och krämporna
tilltog blev hon såld på socknen. Till en Torpare som ären-
desade, en bondgård, då var hon sängliggande, och oförmögen
att röra armarna så de fick mata henne som ett barn, stundom
fick modern mata henne, och hans renlighet om händerna var ej
så noggrann, han kem från sitt arbete att fodra djuren, och att
det arbete som behövs för landtbrukets skötsel, och mata den
gamla, med sina stora grova händer fick hon stoppa maten
i munnen på kvinnan, men hon sade hon tog gärna mat det
av honom än hans kvinna. för hon var ganska mjugg, med bitarna.
Sedan kom hon till en annan ställe där var bättre och renigare
där var hon till sin död. Men så var det en del gamla
originat och fula gubbar som ingen var glad vid att ha.
En Torpare i Bäckelöv "Sime Andersson". han hade ett
par två stycken, men där var både så och så, både med
mat och passning, och "Sime Andersson" var ej mjukt i
händerna eller munnen, han svar på sina skyldigheter

Som värste Skeppare, som bonden om talade som borde
fordom i torpets närhet, när "Sme Andersson" med kärra
i högsta kugg sprang efter en gubbstäckaren som stödde
sig på kärra, han försökte att på möjligaste sätt komma
undan, så han fick få honom, och kärran började att
valsa på gubbens kugg. Men då kunde inte bonde, till-
gästigt se det utan han tog ett skutt över gårdens gård
och tog fått Sme Andersson och sträckte upp honom riktigt.
Och där dog den ene gubben efter den andre.

Så en bondekvinnas i grannbyen sade när där var någon
som behövde fattighjälp, sticka den till Sme Andersson,
"Så ble vi snart kvett dönn."

Men en humanare tid kom, ett försörjnings^{hem} blev i Stoby
Söcken. Backagården blev inkräpt till älderdönnens hem
då var det förenat med landbruk, men det har visat
sig vara otänkligt, för när de gamle kom dit var arbets-
förmågorna så nedsatta, så något nämlig värde arbete
kunde de ej prestera. En eldsvåda inträffade här på

närnda hem och hela gårdens brände ned. Sedan byggdes
ett nytt hidsenligt praktiskt hem den andra sällen om
Stoby kyrka utmed vägen mot Sandby. Vården av ^{de} gamla
ledes av en kvinnlig föreståndarinna. Och hemmet kallades
församlings hem och pensionärs hem, före kallades det
fattiggård eller "söjna hem". där var fattig stugor
i kyrkbyarna, de kallades "Stackalle stugor." de inneboende
kallades "söjna stackalle." innan pennerna lämnade
någon penninghjälp gick de fattige på roten, då var de
på gårdarna efter mantal dagvis. Sen de de sade att de
änna stupade dem mellan gårdarna.

Detta är en skildring om böjarnas liv och strävan
och fattigs vårdsförhållandena i gårngen tid.

ACC. N:R M.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 9658:23.

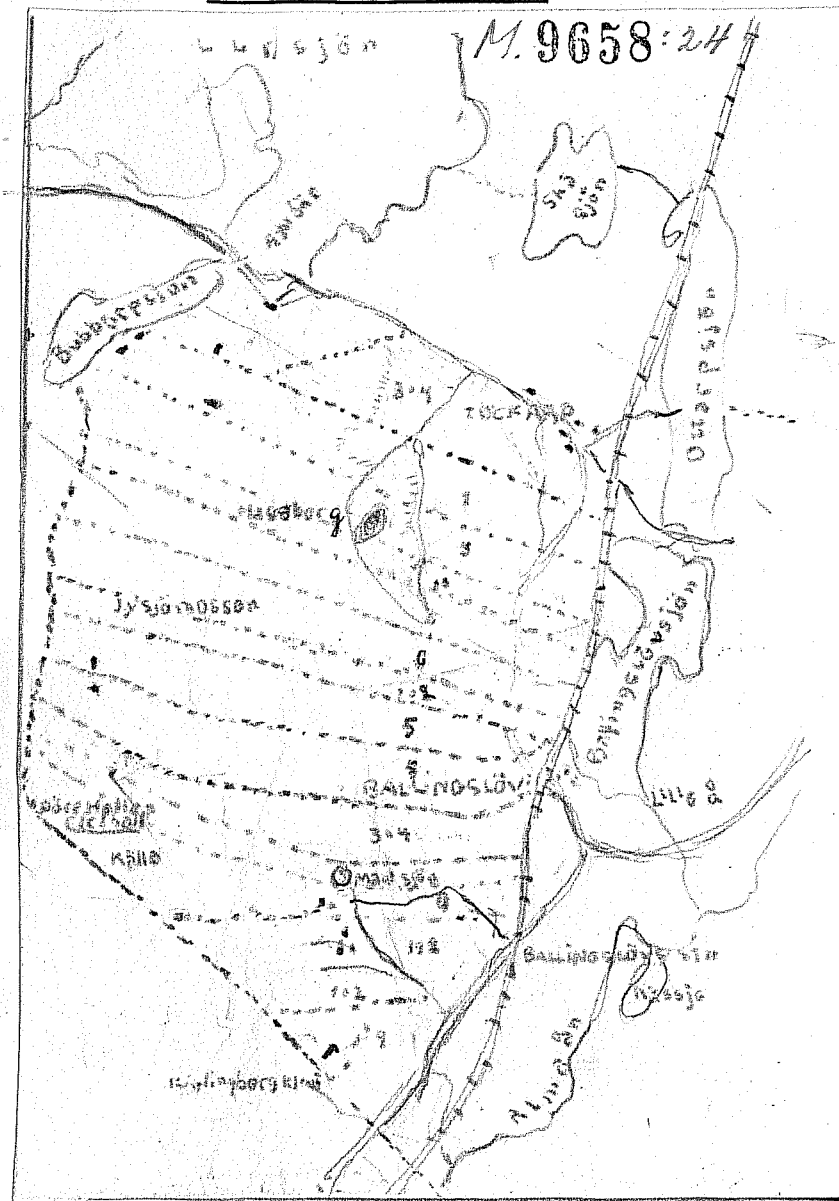

DÖFFHALLGN

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

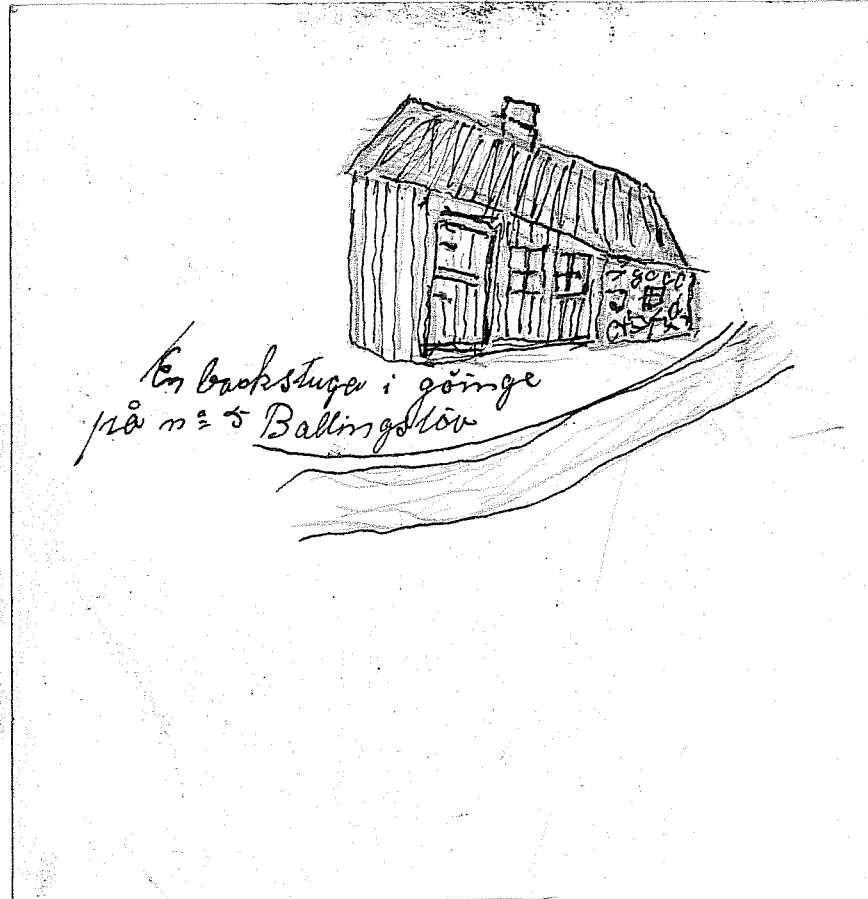
ACC. N:R M.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 9658:25

Landskap: Skåne Upptecknat av: Herman Nilsson
Härad: V. Göinge Adress: Plattens box 231, Hässelholm
Socken: Staby Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1945 Född år 1877 i Skärkinds förs.

Ifyll endast ovanstående uppgifter!

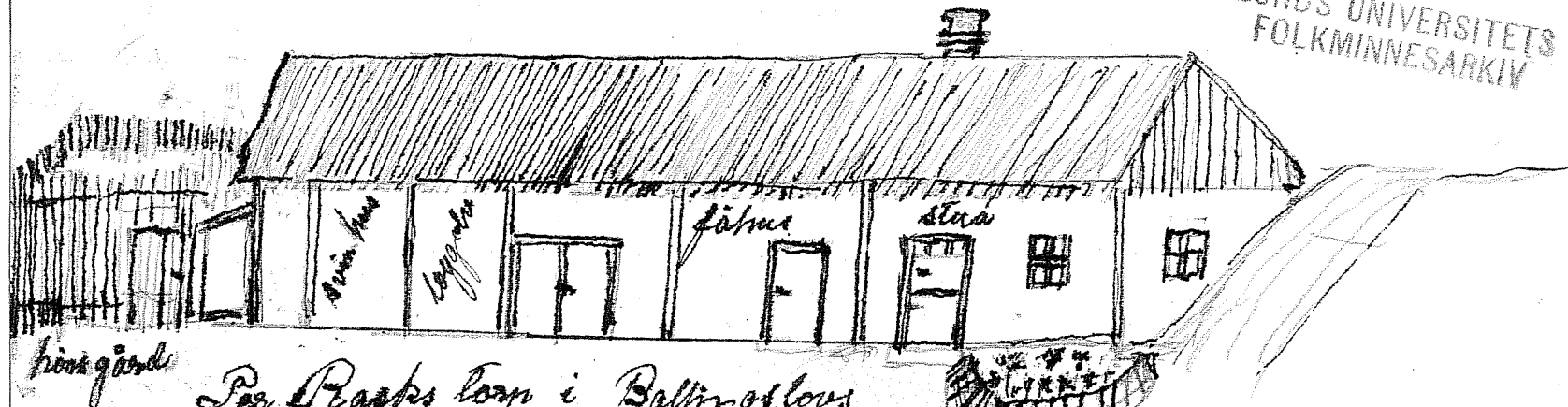
M. 9658:26

Landskap: Skåne Upptecknat av: Heriman Nilsson
 Härad: V. Göinge Adress: Stattena box 231, Håssleholm
 Socken: Stoby Berättat av: _____
 Uppteckningsår: 1945 Född år 1877 i Skärkinds förs.

Et hus bakstuga
 de båda stenblocken utgjorde gavlar till huset
 gaveln var av flätade enkäppar, revs ned, för
 en 25 år sedan, var beläget i Norra Småland socken,
 var beläget i gränsen till Håstveds socken platsen
 kallades Halladal.

Ifyll endast ovanstående uppgifter!

högård

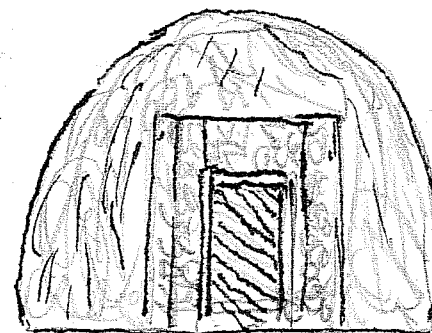
Per Raabs lopp i Bellingelous
 stog sådant jag minnes det från min hane
 barndommen

vatten källa

Stång att taga vatten med

förskällare
 murad av sten
 täckt med jord
 klädd med gräs torvar